

“Egy kis húsvét a nyár közepén”- így lehetne leírni a mai főünnepet. Ahogyan húsvétkor és a húsvéti körben Jézus mennybemenetelét ünnepeljük, hogy testével-lelkével visszatér Istenhez, úgy ma úgy ünnepeljük meg azt, hogy az Ő édesanyja mint az első ember testével-lelkével együtt a mennybe vétetett. Őt már teljesen megváltották. Teljesen Istennél van. Ez **számunkra a remény jele**. Már tudhatjuk, hogy mi vár ránk: egy nap egészen teljesen Istennel leszünk, mindennel, amik vagyunk és amik meghatároznak bennünket.

SZŰZ MÁRIA MENNYBEVÉTELE NAGYBOLDOGASSZONY

† EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből

Nagy dolgokat művelt a hatalmas Isten felmagasztalta az alázatosakat.

Azokban a napokban Mária útra kelt, és a hegyek közé, Júda egyik városába sietett. Belépett Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet. Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, szíve alatt megmozdult a magzat, és a Szentlélek betöltötte Erzsébetet. Hangos szóval így kiáltott: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse! De hogyan lehet az, hogy Uramnak anyja látogat el hozzám? Mert íme, amikor fülemben csendült köszöntésed szava, örvendezve felujjongott méhemben a magzat! Boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” Mária megszólalt:

„Magasztalja lelkem az Urat, és szívem ujjong megváltó Istenemben!
Ezek az evangélium igéi.

Mert tekintetre méltatta alázatos szolgálóleányát, lám, ezentúl boldognak hirdet engem minden nemzedék.

Nagy dolgokat művelt velem a Hatalmas, Szentséges az ő neve!

Irgalma nemzedékről nemzedékre száll, mindazokra, akik félik őt.

Nagyszerű dolgot tett karja ereje, széjjelszórta mind a gőgös szívűeket.

Lesöpörte trónjukról a hatalmasokat, és felmagasztalta az alázatosakat.

Az éhezőket elhalmozta minden jóval, de a gazdagokat elküldte üres kézzel.

Felkarolta gyermekét, Izraelt, megemlékezve irgalmasságáról, amint atyáinknak megígérte: Ábrahámnak és utódainak mindörökre!”

Mária ott maradt még körülbelül három hónapig, azután visszatért az otthonába.

Egy emberi édesanya

A 6. századból származó legendák Mária haláláról és mennybevételéről szólnak. Az a hit, hogy Máriát Isten szeretetével “testével és lelkével” együtt elragadta a mennybe, azt jelenti, hogy becsüljük meg a testünket, emberségünket. Ez az ünnep Jeruzsálemben született, ahol Isten Anyjának lakását és temetésének helyét a Getszemáni-templom helyszínével azonosítják. Népszerű, még ha teológiailag nem egészen korrekt a “Mária mennybemenetelének” ünnepi elnevezés, amely számos országban ünnep, elsősorban a katolikus népesség körében - Németországban a Szár-vidéken, Bajorország területén, valamint Ausztriában - ahol munkaszüneti nap is - és a svájci katolikus kantonokban. Az ünnep valódi neve: “Szűz Mária mennybevétele”.

Kapcsolataik egymással nem voltak könnyűek, a felnőtt Jézusnak és Máriának, az édesanyjával. A lefedettség töredékes, de tudunk néhány mondatot, mint például: *“Mi közünk ehhez, asszony?”*¹; vagy: *“Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?”*² - nem hangzik éppen barátságosan. Egyébként ki ő - az édesanyám? Mi közöm van ehhez - természetesen sok férfinak és apának is. Hiszen minden édesanya és édesapa évek óta megtapasztalja, hogy megszakad a kötelék a gyermekükkel, felnőnek és gyakran, egyértelműen elvégzik a munkát az önálló élet megteremtése érdekében. Ezzel nem mindig könnyű megbirkózni.

A szülői élet valami csodálatos, de semmiképpen sem idilli. Ha megnézzük azokat a képeket, amelyek Máriát ábrázolják, miközben a karjában a gyermek fekszik, gondolhatnánk, hogy ez az egész igaz: a fiatal édesanya és az újszülött fia

¹ Jn 2,4

² Mk 3,33

között ott az intim összetartozás. De akiknek gyermekük van, azok tudják, hogy kényszerrel nem köthetik őket magukhoz; a kötelék olyan nagy mint amilyen nagy a szeretetük. A sötét ismeretlen várja a gyermeküket az életük útján, s ez gyakran megijeszti a szülőket. Ez Máriával is megtörténik. Az agg Simeon figyelmeztette őket: *“és*

*a te lelkedet tör járja át”*³ A későbbi években milyen gyakran kell visszaemlékeznie erre a próféciaira!

Minden hullámvölgyön keresztül

Mária átment az anyagiaságán minden mélységén és magasságán. Tudta: a szenvedések, melyeket Simeon megjövendölt, a gyermekével volt kapcsolatban. És félt a gyermeke miatt, meg akarta védeni; de hamarosan rá kellett jönnie, hogy belsőleg eltávolodott tőle. Tizenkét évesen a templomban és felnőttként - biztosan többször is - megbántotta édesanyját, meg kellett tanulnia, hogy úgy fogadja el, amilyen volt: néha furcsa és távoli, nem mindig figyelmes, de szomorú, amikor érezte, hogy nem érti meg őt. Nem engedte meg a kultuszt anyja körül; Lukács evangéliumában olvashatjuk: *“Történt pedig, hogy amikor ezeket mondta, a tömegből felkiáltott egy asszony: »Boldog a méh, amely hordozott, és az emlők, amelyeket szoptál!« Erre ő azt mondta: »Inkább azok a boldogok, akik Isten szavát hallgatják, és megtartják azt!«”*⁴ Továbbá: nem volt olyan óvatos, mint ahogy szerette volna; nem fogadta el a jó tanácsokat a rokonaitól. Nem bántotta meg hallgatóinak érzéseit, de nem állt szóba a hatalmasokkal és a befolyásosakkal. Mária ettől biztosan gyakran

³ Lk 2,35

⁴ Lk 11,27-28

megijedt Meg akarta védeni őt saját magától, s meg kellett tanulnia, hogy ez az ő hatalmán és tehetségén kívül esik.

A hit útja

Názárettől a Golgotáig hosszú volt az út. Mária többször is megpróbált beavatkozni s megváltoztatni Fia életét, irányítani és biztonságba terelni. Nem volt közöttük különleges kapcsolat, nem ő volt az, aki életet adott neki, táplálta és nevelte? Jézus azonban elkerülte ölelését és befolyásolását, mert

mindez ahhoz vezet, hogy bevégezze küldetését. Ennek észrevétele ugyanolyan keserű lesz Mária számára, mint minden anyának, akinek el kell fogadnia, hogy gyermeke nem az ő tulajdonát képezi.

Az anyaság mint örök idill, alapvetően unalmas dolog lenne. Amikor kapcsolatban élnek, s tele vannak feszültségekkel, rájönnek: mint szülők és gyermekek, mint partnerek, mint barátok, akik odaadók és felelőssek egymásért. Ez vonatkozik az Istennel való kapcsolatunkra is, aki szeret minket, ahogyan a szülők szeretik a gyermekeiket: izgalmas és tele van feszültséggel is, ismeri a hullámvölgyeket.

Nincs hitünk egyszer és mindenkorra - a hit egy folyamat, egy út. Mária megértette ezt az utat, a kételkedésen, a kereszten és azon túl is. Jézus halála után sem adta fel, hanem a tanítványoknál maradt, akiket, mint ő is, két érzelem dominált, a mély bánat és a remény, hogy igaz lehet: Feltámadottként él. Így élte meg ő is a tanítványokkal a pünkösdi csodát. Velük alkotta azok közösségét, *“akik Isten szavát hallgatják, és megtartják azt!”*⁵

⁵ Lk 11,28

Korábban a hívők minden nap elimádkozták az Üdvözlégy Máriát, s sokan ma is így tesznek: *“Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek szent Anyja, imádkozzál értünk most és halálunk óráján.”* Máriát segítségül hívták és hívjuk ma is az élet legsötétebb óráiban, mert ő is annyira szenvedett. Még ma is példa lehet nekünk a hitben és közbenjáróként, amikor átéljük a halál hatalmát. Vele együtt élhetünk abban a bizalomban, hogy Isten életet ad nekünk és minden embernek, amelyet sohasem lehet elpusztítani.

